

Eclipsis

Jon López de Viñaspre

Taula

11/ La mala petja

77/ Betsabé i els tres eclipsis

La mala petja

**XXII Premi Joan Marquès Arbona
de Narració Curta**

Bufava un vent prim, d'aquells que se't fiquen per tot arreu. En Leonard no tornaria. N'estava segur. Havia sortit de matinalda sense dir res, s'havia allunyat de la Casica quan el primer sol despunta contra el Puigsacalm i tenyeix d'un color rogenc tota la serralada. Un llaç de sospites s'estrenyia al voltant seu a mesura que passaven les hores i es mostrava intranquil. Amb raó. Però no tot acostuma a ser tan clar a primer cop d'ull, no tot és exactament el que sembla quan ens ho diuen o ho copsem per primera vegada. A poc a poc s'afegeixen detalls a la història, la qual s'omple de matisos i els dubtes creixen com aquelles arrapadisses que cobreixen un tronc i converteixen l'arbre en una entitat diferent. És per això que crec necessari explicar els successos. Tot és realment el que sembla si s'esvaeixen algunes ombres, si a banda de certes i sospites es contempla tot allò que envolta els fets, si es tenen en compte les minúcies. Els passatges d'aquesta elucubració no són pocs ni molts, la narració amb els seus esdeveniments no és llarga ni curta. Tot és el que és. Si amb el temps ha pagat qui havia de pagar, si tots els responsables hauran passat pel cadiral de la institució humana que castiga o perdona, és quelcom que no em neguiteja en absolut. Moralismes a banda, suposo que cadascú arrossega les seves penes, els neguits propis o certes incomoditats. Qui sap si tot va ser una qüestió de pura justícia. Al capdavall, la veritat és com una cacera contra algú. I potser aquest algú, certituds al marge, és al final qui paga.

L'Occità i en Durbec ja es coneixien. Formaven part d'una antiga colla de bosquetans que s'havia diluït per múltiples desavinences i buscaven gent. Una nevada nadalenca que va començar sent molt maca i bucòlica, que enfarinava graciosament el paisatge, va engrossir-se amb el pas de les hores i va fer una poda natural i catastròfica per tots els

boscós de la Garrotxa. Els propietaris reclamaven gent per netejar el desastre i endreçar el paisatge. Hi havia feina. Sota aquestes circumstàncies vam entrar en Leonard i jo mateix a la Brigada de la Son. Amb aquest nom ens coneixien pagesos i vilatxans, parroquians de camins i tavernes i vianants que ens eren llunyans. I es deia la Brigada de la Son per tot el contrari del que us pugueu imaginar, perquè era sabut que treballàvem com mules, que quan ens encarregaven una feina gairebé no trobàvem un lloc on aclucar l'ull fins que l'havíem acabada. Foren mesos d'una intensitat fora mida. Ens llevàvem a trenc d'alba i sortíem dels boscós amb tota la nit a les vestidures.

–Anem a retiro per avui, nois –deia en Durbec.

I com en una guerra, en sortíem bruts, masegats, esgarrinxats, arrossegant els peus i caigudes les espatlles, rebentats. Però sempre amb les eines a la mà i amb l'esperit intacte, amb la tenacitat suficient per endinsar-nos-hi un dia més i un altre i un altre. Enfilar-nos a tot arreu i fer caure branques penjades d'altres branques, tombar arbres, arrossegar-los enfora dels boscós, fer llenya, cremar brancam i bardissa, refer tancats malmesos, esclarissat turons i fondalades... Fer que el bosc, en definitiva, tornés a semblar una forest màgica i no un infern, fóra la nostra missió quotidiana. En Leonard i un servidor, fets de la mateixa fusta del roure i amb la mateixa sang del senglar, vam superar la prova dels primers dies amb escreix i en Durbec va acollir-nos a la seva colla sense titubejos. En poc temps aquesta brigada va agafar anomenada per sobre de totes les altres i érem reclamats per aquí i per allà, per aquest i per l'altre, i sobretot si es tractava de les feines més àrdues. Poder no queda bé de dir-ho, però el cert és que se'ns rifaven.